

Debrecen, 1909. július 14. – Debrecen, 1987. december 11.

Apja kőműves segéd volt. Az elemi iskola elvégzése után a kőműves-szakmát tanulta ki. A munkásmozgalomba 1924-ben kapcsolódott be. 1928-ban beválasztották a MÉMOSZ vezetőségébe. A Kommunisták Magyarországi Pártjának 1929-től volt tagja. 1934-ben letartóztatták, szabadulása után rendőri felügyelet alá helyezték, amelyet 1944-ig fenntartottak. 1936-tól a Vörös Segély aktivistája.

1944. október 20., Debrecen felszabadítása után azonnal bekapcsolódott a kommunista párt szervezésébe, és komoly szerepet vállalt a szakszervezeti munka megindításában. Tagja lett a december 5-én megalakult Debreceni Nemzeti Bizottságnak, amely december 16-án a szakszervezetek képviseletében az Ideiglenes Nemzetgyűlés képviselőjévé választotta. 1945 nyarán a MÉMOSZ tiszántúli titkára lett, majd a debreceni téglagyárba került igazgatónak. Az ötvenes évek elején elvégezte a Gazdasági és Műszaki Akadémiát. A téglagyárból néhány év után a Hajdú-Bihar Megyei Építőipari Vállalathoz került vezérigazgatónak, majd a Cementipari Vállalat igazgatója lett, onnan ment nyugdíjba.